

Lausunto
19.4.2016

Valtiovarainministeriö

valtiovarainministerio@vm.fi
risto.koponen@vm.fi
anu.pietarinen@vm.fi

Lausuntopyyntö VM026:00/2016

Valtiovarainministeriö on pyytänyt S-Pankilta lausuntoa hallituksen esityksestä eduskunnalle laiksi luottolaitostoiminnasta annetun lain muuttamisesta ja eräksi siihen liittyviksi laeiksi. Kiitämme mahdollisuudesta lausua näkemyksemme hallituksen esityksestä. S-Pankki toteaa asiasta seuraavaa.

S-Pankin yleinen näkemys esityksestä

Luonnoksessa ehdotetaan kansallista lisäsääntelyä, jota ei direktiivissä edellytetä ja joka aiheuttaisi toteutuessaan merkittäviä kustannuksia pankeille. Ehdotuksessa on sääntelyä, joka toteutuessaan vaatisi mittavia järjestelmämuutoksia erityisesti tilinsiirtoprosessin täytäntöönpanoon liittyen edellyttämällä maksujen ja e-laskujen kansallista edelleenohjausta. Ehdotuksessa ei ole määritelty erillistä siirtymäaikaa ja järjestelmämuutosten tulisi olla näin ollen valmiina syyskuussa 2016. Tämä ei ole millään tavalla realistista, sillä esimerkiksi tapahtumien uudelleen ohjaamiseen liittyvä järjestelmäkehitys veisi aikaa 3-4 vuotta. Sääntely edellyttää myös sopimusehtojen muutoksia, koska tiliehtoihin on tehtävä ainakin irtisanomisedellytyksiä koskevat muutokset. Maksupalvelulain mukaan muutokset on ilmoitettava asiakkaalle vähintään kahta kuukautta ennen muutosten voimaantuloa.

Pankilla ei luonnoksen mukaan olisi mahdollisuutta kieltäytyä avaamasta asiakkaalle tiliä, jos kieltäytymisperuste ei perustu rahanpesulainsäädäntöön, vaikka asiakas olisi aikaisemmin käyttänyt pankissa olevaa tiliä esim. lainvastaisiin tarkoituksiin. Yksinomaan rahanpesulainsäädäntöön perustuvat kieltäytymisperusteet sekä henkilön rajoittamaton oikeus avata perusmaksutilejä ja tilisopimuksen välittömän irtisanomisen liittäminen asiakkaan tahallisuuteen mahdollistavat sen, että oikeutta perusmaksutiliin on myös mahdollista käyttää väärin ja hyödyntää lainvastaisiin tarkoituksiin, ilman pankin mahdollisuutta puuttua asiaan. Sääntely näin ollen helpottaa rahoitusjärjestelmien käyttöä lainvastaisiin tarkoituksiin esimerkiksi järjestäytyneelle rikollisuudelle.

Luottolaitostoiminnasta annettuun lakiin ehdotetut muutoksen

Direktiivin 16 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat perussopimuksissa taattuina perusvapauksia täysimääräisesti kunnioittaen edellyttää, että kuluttajat, jotka haluavat avata perusmaksutilin jäsenvaltion alueella, osoittavat, että siihen on aidot perusteet. Lisäksi 16 artiklan 5 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat sallia, että perusmaksutiliä tarjoavat luottolaitokset hylkäävät tilihakemuksen, jos kuluttajalla on jo jäsenvaltion alueella sijaitsevassa luottolaitoksessa maksutili, joka sisältää perusmaksutililtä vaadittavat piirteet. Poikkeuksena on tilanne, jolloin kuluttaja on saanut ilmoituksen jo olemassa olevan maksutilin sulkemisesta. Luonnoksessa ei ehdoteta käytettäväksi näitä direktiivin tuomia mahdollisuuksia. Luottolaitostoiminnasta annetun lain 15 luvun 6 §:n mukaan talletuspankki saa

Lausunto
19.4.2016

kieltäytyä tavanomaisen talletustilin avaamisesta ja tilin käyttöön tarkoitetun välineen myöntämisestä taikka maksupalvelua koskevan toimeksiannon hoitamisesta ETA-valtiossa laillisesti oleskelevalle luonnolliselle henkilölle vain, jos kieltäytymiselle on painava peruste. Perusteen tulee liittyä asiakkaaseen tai hänen aiempaan käyttäytymiseensä taikka siihen, ettei asiakassuhteelle ilmeisesti ole todellista tarvetta. Mikäli kuluttajalla on ollut jo käytettävissään perusmaksupalvelut on voitu katsoa, että asiakassuhteelle ei ole todellista tarvetta. Ehdotuksessa näin ollen kiristetään luottolaitoksen velvollisuutta tarjota maksutili, vaikka direktiivi antaisi mahdollisuuden pitää voimassa luottolaitoslain sisältämät kieltäytymisperusteet. Myös nykyisten peruspankkipalvelujen sisältö vastaa pitkälti direktiiviä. Direktiivin sallimaa mahdollisuutta hylätä tilihakemus, jos kuluttajalla on jo jäsenvaltion alueella maksutili, joka sisältää perusmaksutililtä vaadittavat piirteet tulisi hyödyntää ja peruste kieltäytyä tilin avaamisesta silloin, kun asiakassuhteelle ei ilmeisesti ole tarvetta tulisi jättää lakiin. Peruspankkipalveluita koskevien esitöiden (HE 33/2002 vp) mukaan kieltäytymiselle olisi painava peruste myös silloin, kun pankilla on syytä epäillä väärinkäytöksiä.

Direktiivin 16 artiklan 6 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat määritellä artiklassa annettujen ohjeiden mukaan rajoitetun määrän erikoistapauksia, joissa luottolaitoksen voidaan edellyttää hylkäävän tai ne voivat hylätä perusmaksutilihakemuksen. Tätä mahdollisuutta ei ehdoteta käytettäväksi, koska yksistään jo rahanpesuun ja terrorismin rahoittamiseen liittyvien epäilysten katsotaan olevan riittävä syy sille, että perusmaksutilihakemus hylätään. Rahanpesulainsäädäntö ei ole tyhjentävä eikä kata kaikkea rikollista tai lainvastaista toimintaa. Rikoslain (39/1889) mukaan rangaistavia tekoja ovat esimerkiksi myös petokset, kavallukset, maksuvälinepetokset, velallisen rikokset, tietojärjestelmän häirintä ja tietoliikenteen häirintä. Rangaistussäännöksiä on myös muussa lainsäädännössä. Perusteluissa ei avata tarkemmin, millä perusteilla pankki voi täyttää perusmaksupalveluita koskevat velvoitteensa rikkomatta samalla luottolaitoslain 15 luvun 18 §:ssä tarkoitettua asiakkaan tuntemisvelvoitetta.

Luottolaitoksella on voimassa olevan luottolaitoslain perusteella mahdollisuus kieltäytyä talletustilin avaamisesta myös, jos kieltäytyminen perustuu asiakkaan aikaisempaan käyttäytymiseen. Lain perustelujen (HE 33/2002 vp) mukaan talletuspankki voisi kieltäytyä asiakassuhteesta, kun kyse on asiakkaan aikaisempaan tiliä tai tilinkäyttövälinettä koskevasta olennaisesta sopimusrikkomuksesta. Olennaisesta sopimusrikkomuksesta on kyse silloin, kun sopimusosapuolen ei voida kohtuudella vaatia pysymään sopimussuhteessa vastapuolen sopimusrikkomuksen jälkeen. Sopimuksessa pysyminen saattaisi tällaisessa tapauksessa esimerkiksi aiheuttaa huomattavia tappioita toiselle osapuolelle. Olennainen sopimusrikkomus on myös kuluttajaoikeudessa asianmukainen peruste sopimuksen välittömälle irtisanomiselle. Kyse voi olla esimerkiksi siitä, että asiakas jättää toistuvasti omat sopimusvelvoitteensa täyttämättä.

Kieltäytymisen rajaaminen ainoastaan rahanpesuun ja terrorismin rahoittamiseen liittyen ei ole verrattavissa nykyiseen luottolaitoslain 15 luvun 6 §:ään, sillä se määrittelee luottolaitokselle laajemman perusteen kieltäytymiselle tilin avaamiseksi. Näin ollen olisi tärkeä käyttää mahdollisuus määritellä direktiivin mahdollistamia erityistapauksia perusmaksutilin hylkäämiseksi ja pitää tältä osin vähintään voimassa luottolaitoslain tuomat mahdollisuudet kieltäytymiselle tilin avaamiseksi.

Lausunto
19.4.2016

Ehdotamme, että 6 § 2 ja 3 momentin sanamuotoa tarkennetaan FK:n ehdotuksen mukaisesti seuraavasti:

*Talletuspankin on hyväksyttävä tai hylättävä asiakkaan perusmaksutilihakemus kymmenen pankkipäivän kuluessa siitä, kun se on vastaanottanut hakemuksen. Talletuspankki saa kieltäytyä perusmaksutilin avaamisesta ja perusmaksutiliin liittyvien maksupalveluiden tarjoamisesta vain rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämisestä ja selvittämisestä annetussa laissa johtuvasta syystä tai **kun asiakassuhteelle ei ilmeisesti ole todellista tarvetta. Talletuspankki saa kieltäytyä perusmaksutilin avaamisesta tai perusmaksutiliin liittyvien maksupalvelujen tarjoamisesta myös painavasta perusteesta, joka liittyy asiakkaaseen tai hänen aiempaan käyttäytymiseensä.***

*Kieltäytymisen peruste on ilmoitettava asiakkaalle viivytyksettä, kirjallisesti ja maksutta, **jollei laista tai viranomaisen antamasta määräyksestä muuta johdu.** Talletuspankin on neuvottava asiakasta menettelystä, jolla tämä voi valittaa kieltäytymisestä kyseiselle talletuspankille ja toimivaltaiselle viranomaiselle.*

HE-luonnoksessa on esitetty, että talletuspankkien on hyväksyttävä asiakasta tunnistaessaan myös muiden ETA-valtioiden toimivaltaisen viranomaisten myöntämä sellainen henkilöasiakirja, jota käyttäen asiakas olisi voinut avata perusmaksutilin kyseisessä tunnistamisasiakirjan myöntäneessä ETA-valtiossa. Direktiivi ei edellytä näin tiukkaa tulkintakäytäntöä eikä vaatimus perustu mihinkään pykälän perusteluissa viitattuun perusmaksutilidirektiivin artiklakohtaan. Henkilöllisyysasiakirjojen myöntämistä koskevat edellytykset ovat kansallisia, kuten pankkeihin kohdistuva mahdollinen ohjeistus ja sääntely eri jäsenvaltioissa. Pankille on käytännössä mahdotonta selvittää, hyväksytäänkö tilin avaamisen yhteydessä esitetty henkilöllisyysasiakirja asiakirjan myöntäneessä valtiossa henkilöllisyyden osoittamiseen perusmaksutiliä avattaessa.

Pankki voi luonnoksen mukaan yksipuolisesti irtisanoa perusmaksutiliä koskevan sopimuksen päättymään välittömästi, kun asiakas on käyttänyt perusmaksutiliä tahallisesti lainvastaisiin tarkoituksiin. Perusteluissa ei ole kuitenkaan konkretisoitu, miten tai millä kriteereillä tahallisuus käytännössä määräytyy. Avoimeksi jää myös, riittäisikö esimerkiksi rikosilmoitus vai edellytettäisiinkö tuomioistuimen ratkaisua. Prosessi voi kuitenkin kestää vuosia. Finanssivalvonnalle ehdotetaan mahdollisuutta määrätä pankille rikemaksu myös ehdotetun irtisanomista koskevan kohdan rikkomisesta tai laiminlyönnistä, minkä vuoksi konkretisointi tältä osin olisi perusteltua.

Maksupalvelulakiin ehdotetut muutokset

Maksutilidirektiivin 10 artikla koskee talletustilien siirtopalvelua. Direktiivin 10 artiklan 1 kohdan 2 alakohta mahdollistaa olemassa olevan siirtoprosessin säilyttämisen. Kyseisen kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tai pitää voimassa toimenpiteitä, jotka ovat vaihtoehtoisia direktiivin artikloiden 2-6 kohdissa tarkoitetuille toimenpiteille edellyttäen, että tämä on selvästi kuluttajien etujen mukaista, eikä kuluttajalle aiheudu lisärasitteita ja siirto saatetaan päätökseen enintään kokonaismääräajassa, joka on sama kuin direktiivin artikloiden 2-6 kohdissa tarkoitettu kokonaismääräaika. Tätä mahdollisuutta ei ehdoteta käytettäväksi, koska

Lausunto
19.4.2016

ei nähdä tarvetta luoda tai ylläpitää vaihtoehtoisia toteuttamistapoja. Nykyinen pankinvaihtoprosessi ja pankkipalveluiden siirtäminen luottolaitoksesta toiseen on kuitenkin kuluttajan kannalta erittäin toimiva ja kuluttajan etujen mukainen. Nykyinen prosessi on direktiiviä ajatellen riittävä ja toimiva ja näin ollen vaihtoehtoisten toteuttamistapojen säilyttäminen olisi erittäin tarpeellista.

HE-luonnoksessa ei ole lainkaan kuvattu nykyistä tiliasioinnin siirtoprosessia. Nykyinen tiliasioinnin siirtoprosessi toimii hyvin eikä merkittävistä ongelmista tai virheistä ole raportoitu Vakuutus- ja rahoitusneuvonnalle. Myös tilin siirtämiseen pankista toiseen menevä aika on Suomessa suhteellisen lyhyt, enintään 7 työpäivää. Käytännössä nykyprosessin kesto aika on lyhyempi kuin direktiivin mukainen siirtopalveluun menevä aika. Perusteluissa ei kuitenkaan esitetä näyttöä siitä, että nykyinen tilinsiirtoprosessi ei toimisi, pankkien välinen kilpailu olisi heikkoa, asioinnin siirroissa tapahtuisi merkittävästi katkoksia tai että kuluttajahyödyt olisivat niin merkittäviä, että vaatimus olisi perusteltu.

Tilinsiirtopalveluun liittyen luonnoksessa on määritelty siirtävälle palveluntarjoajalle velvollisuus lähettää saapuvat tilisiirrot ja suoraveloituspäätökset edelleen vastaanottavan palveluntarjoajan ylläpitämälle maksutilille sekä e-laskut vastaanottavan palveluntarjoajan ylläpitämään e-laskuosoitteeseen 13 kuukauden ajan valtuutuksessa määritellystä päivästä. Siirtävän maksupalveluntarjoajan tulee ilman aiheutonta viivytystä ilmoittaa edelleenlähetyksestä kyseisen tilisiirron, suoraveloituksen tai e-laskun tekijälle ja kuluttajalle. Maksutilidirektiivin 10 artiklassa ei edellytetä tällaista tilisiirtojen automaattista uudelleenohjausta, joten kyse on täysin kansallisesta lisäsääntelystä. Uudelleenohjaus on käytössä vain muutamassa EU-jäsenvaltiossa.

Luonnoksen mukaan siirtävän palveluntarjoajan on toimitettava vastaanottavalle palveluntarjoajalle tieto mm. viimeisen 13 kuukauden ajalta saapuneista e-laskuista. Tämä tarkoittaa käytännössä muodostettujen tilitapahtumien listaamista, sillä kyseessä on asiakkaan tililtä toteutettu sähköisesti vastaanotettuun laskuun perustuva lähtevä tilisiirto. Yksittäisiä tilisiirtoja ei kuitenkaan tarvitse direktiivin mukaan toimittaa. Näin ollen vaatimus antaa tieto saapuneista e-laskutapahtumista, ei vastaa direktiiviä. Asiakas voi tarkistaa tiliotteeltaan tilin tapahtumahistorian mukaan lukien e-laskuista muodostuneet tapahtumat. E-laskutapahtumia ei voi myöskään verrata laskuttajan käynnistämään SEPA-suoraveloitukseen, sillä asiakkaalla ei ole e-laskutapahtumiin liittyen samanlaista "peruutusosoikeutta" kuin SEPA-suoraveloituksissa on. E-laskusta muodostettava tilisiirto ei myöskään ole laskuttajalähtöinen tapahtuma. Pankkien välillä on tarpeen välittää vain voimassa olevien e-laskuvaltuutusten tiedot (ja tarvittaessa antaa asiakkaalle), sillä ne riittävät takaamaan voimassa olevien samantasoisten palvelujen säilymisen pankinvaihtotilanteessa.

HE-luonnoksen 37 c §:n 3 momentissa on määritelty vastaanottavan palveluntarjoajan velvollisuudesta ilmoittaa uudesta pankkiyhteydestä momentissa määritellyille eri tahoille. Käytännössä laskuttajat ja suoritusten maksajat kieltäytyvät vastaanottamasta ja käsittelemästä vastaanottavan palveluntarjoaja 3 momentissa tarkoitettuja ilmoituksia ja valtuutustietoja, ja edellyttävät kuluttajan ilmoittavan tiedot itse. Laskuttajat ja suoritusten maksajat edellyttävät, että kuluttaja tekee ilmoituksen itse, koska tällöin myös väärinkäytösriskit voidaan estää.

Tilinumeron siirrettävyyden ohella myös kansallinen tapahtumien uudelleenohjaus ja automaattisten ilmoitusten lähettäminen maksajille tai saajille on komission

Lausunto
19.4.2016

uudelleentarkastelun kohteena ja komission tulee antaa tähän liittyen kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään 18.9.2019. Maksutilidirektiivin 28 artiklan 1 alakohdan c-alakohdan mukaan komission on arvioitava ”mahdollisuuksia laatia kehys, jolla varmistetaan maksujen automaattinen ohjaaminen samassa jäsenvaltiossa yhdeltä maksutililtä toiselle”. ”Kehys” merkitsisi toteutuessaan EU-tason sääntelyä.

Tapahtumien uudelleenohjaus voi näin ollen osoittautua tarpeettomaksi väliaikaisratkaisuksi, koska mitään tilinumeron siirrettävyyttä ei välttämättä edellytetä uudelleenohjauksesta huolimatta tai että uudelleenohjausta ei velvoitettaisi ottamaan käyttöön kaikissa jäsenvaltioissa EU-tason sääntelyllä. Kansalliset ratkaisut voivat jäädä väliaikaisiksi myös, mikäli direktiivin uudelleentarkastelun lopputuloksena 10 artiklan mukainen siirtoprosessi laajennettaisiin myös rajat ylittäviin tilanteisiin (*maksutilidirektiivin 28 artiklan 1 alakohdan d-kohta*).

Maksutilidirektiivin tavoitteena on siirtoprosessin nopeuttaminen lyhentämällä nykyisen siirtoprosessin enimmäisaikarajoja, mutta tapahtumien uudelleenohjaus tosiasiallisesti pitkittäisi ja hidastaisi asiain siirtymistä maksupalveluntarjoajalta toiselle nykyisestä. Mahdollista on myös, että asiakas vaihtaa 13 kuukauden aikana palveluntarjoajaa useamman kuin yhden kerran. Asiakas voi myös palata alkuperäisen palveluntarjoajan asiakkaaksi. Ketjuuntuminen pitkittäisi vielä entisestään asiain siirtymistä.

Maksupalvelulaissa säädetään ainoastaan maksutapahtumien enimmäistoteutusajasta ja varojen hyvittämisestä maksupalveluntarjoajan kannalta. Lakia ei kuitenkaan sovelleta maksajan ja saajan väliseen oikeustoimeen, sopimukseen tai muuhun maksun perusteeseen, mikä on nimenomaisesti todettu maksupalvelulain perusteluissa (HE 169/2009 vp). Maksun oikea-aikaisuutta koskevan ajankohdan määräytymistä koskeva peruseriaate on velkakirjalain 3 §:stä ilmenevä viemävelkaperiaate, jonka mukaan maksu katsotaan suorituksen maksajan kannalta ajoissa maksetuksi, kun se on velkojan (saajan) käytettävissä erääntymispäivänä. Periaate ilmenee maksupalvelulain 81 – 82 §:n ohella myös muun muassa työ-, eläke- ja verolainsäädännössä. Palkkojen, eläkkeiden, sosiaalietuuksien ja muiden vastaavien suoritusten varojen on oltava saajansa käytettävissä maksupäivänä.

Kuluttajan asemassa olevan maksajan osalta suoritus katsotaan yleisten kuluttajaoikeudellisten periaatteiden mukaan ja ilman nimenomaista säännöstäkin maksetuksi ajoissa, kun maksu on veloitettu eräpäivänä kuluttajan tililtä. Maksun oikea-aikaisuusongelma voi syntyä maksajana olevan kuluttajan kannalta, mikäli yksittäisiä laskuja välitettäisiin edelleen vanhasta pankista uuteen pankkiin tai mahdollisessa siirron ketjutustilanteessa. Maksun oikea-aikaisella suorituksella on lisäksi merkitystä esimerkiksi maksusuojan ja sivullissuojan kannalta maksukyvyttömyystilanteissa, kuten maksajan tai maksunsaajan konkurssissa. Lisäksi nämä tilanteet olisi selvitettävä ja arvioitava erikseen tapahtumien uudelleenohjauksen kannalta. Maksajille tai maksunsaajille uudelleenohjauksesta korkolain tai muun lainsäädännön mukaisesti aiheutuvat viivästys- ja muut seuraamukset eivät voi olla pankin vastuulla eivätkä siirtyä pankin vastuulle. Kyse on pankille asetetusta velvoitteesta eikä pankin virheestä johtuvasta viivästyksestä.

Uudelleenohjauksen vaikutuksia erityislainsäädännössä asetettuihin vaatimuksiin ei ole luonnoksessa lainkaan otettu huomioon eikä arvioitu. Erityislainsäädäntö

Lausunto
19.4.2016

määrittelee kuitenkin pitkälti, milloin varojen on oltava niiden saajan käytettävissä. Suorituksen maksaja kuten työnantaja tai eläkkeen maksaja vastaa siitä, että se on toimittanut maksuaineistot riittävän ajoissa ottamalla huomioon maksuliikenteen edellyttämä aika. Uudelleenohjaus vaikeuttaisi suoritusten maksajien mahdollisuuksia ennakoida maksuliikenteen vaatima aika. Lisäksi olisi pohdittava tarkemmin tapahtumien uudelleenohjauksen mahdollisen ketjuuntumisen vaikutukset. Mahdollistahan on, että asiakas vaihtaa 13 kuukauden aikana palveluntarjoajaa useamman kuin yhden kerran tai palaa alkuperäisen palveluntarjoajan asiakkaaksi. Ketjuuntuminen pidentäisi edelleen tapahtumien toteutusaikaa ja lisäisi uudelleenohjauksen monimutkaisuutta.

Uudelleenohjaukseen liittyvät investoinnit ja kustannukset ovat pankille merkittäviä ja käyttöönotto olisi teknisesti laaja ja haasteellinen projekti. Lisäksi nykyinen tilinsiirtoprosessi toimii kuluttajan kannalta hyvin. Toisaalta uudelleen ohjattavien tapahtumien määrä on vaadittaviin järjestelmämuutoksiin verrattuna pieni. Maksajien ja saajien informoiminen edelleenlähetyksestä vaatisi puolestaan kokonaan uuden järjestelmän. Jotta informoinnista olisi tosiasiallista hyötyä, myös suoritusten ja e-laskujen lähettäjien olisi vastaanotettava ja käsiteltävä saamansa informaatio, mikä kuitenkin edellyttäisi muutoksia myös näiden prosesseihin ja tietojärjestelmiin. Edelleenlähetykseen edellyttäisi täysin uuden järjestelmän suunnittelua, toteutusta ja käyttöönottoa. Järjestelmä edellyttäisi lisäksi muun muassa sopimus- ja prosessimuutoksia. Yksinomaan järjestelmän rakentaminen ja käyttöönotto edellyttäisi yksittäiseltä pankilta vähintään 40 – 60 henkilötyövuoden panostusta.

Vahva sähköinen tunnistaminen

Direktiivin 17 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat velvoittaa alueelleen sijoittautuneet luottolaitokset tarjoamaan sellaisia perusmaksutiliin liittyviä lisäpalveluita, joita pidetään kansallisella tasolla yleisen käytännön mukaisesti kuluttajan kannalta olennaisina. Ehdotuksessa on esitetty tämän toimeenpanemista niin, että luottolaitoksen, joka tarjoaa vahvaa tunnistuspalvelua, täytyy tarjota palvelua kaikille. Luottolaitos voisi kieltäytyä tarjoamasta vahvaa sähköistä tunnistuspalvelua ainoastaan objektiivisista syistä. Vahvan tunnistuspalvelun liittäminen perusmaksutilin sisältämiin palveluihin on ongelmallinen. Sähköinen tunnistuspalvelu ei ole maksutiliin tai siihen rinnastettava palvelu vaan kyseessä on erillinen pankkien tarjoama palvelu. Oikeus vahvaan sähköiseen tunnistamisvälineeseen on yleinen kysymys eikä vain perusmaksutilejä tarjoavien talletuspankkien vastuulla oleva asia ja näin ollen vahvaa tunnistuspalvelua ei tulisi määritellä perusmaksutilin lisäpalveluksi. TunnistusL:n 20 § 1 momentin mukaan tunnistuspalvelun tarjoajan tulee kohdella asiakkaitaan syrjimättä ja tunnistusvälineiden hakijoita tasapuolisesti sopimuksen tekemisen yhteydessä. Velvoite koskee kaikkia vahvan sähköisen tunnistuspalvelun tarjoajia, joten ei ole perusteltua kohdistaa syrjimättömyysvaatimusta ainoastaan peruspankkipalveluja tarjoaviin talletuspankkeihin.

Helsingissä 19.4.2016

S-PANKKI OY

Jussi Sokka

Riina Kolehmainen